

Putang - Liwayway

UPLB WRITERS' CLUB

Bukang-liwayway
UPLB Writers' Club
2025 Literary Folio

UPLB Writers' Club
© Copyright 2025

All rights reserved. No part of this literary folio may be used, reproduced, and sold in any manner.

Pamamahalang Pang-Literatura at Paunang Salita ni:
Khy Domingo

Pangwakas na Salita ni:
Christian Dela Cruz

Pamamahala sa Kabuoang Pagsasaayos ni:
Veronica Platon

Pagsasaayos nina:
Windee De Ramos
Khy Domingo

Mga Ilustrasyon nina:
Khy Domingo
Windee De Ramos
Gie Talens

Mga Akda nina:
Keanah Andres
Drahneel Marasigan
Windee De Ramos
Veronica Platon
Gie Talens
Gierence Cayudithan
Christian Dela Cruz
Samantha Monarba
Raia Samad
Khy Domingo
Danielle Manongtong
Yza Esperanza

Para sa karagdagang impormasyon:

Email: writersclubuplb@gmail.com
Facebook: facebook.com/totoonguplbwritersclub
Instagram: [@uplbwritersclub](https://www.instagram.com/uplbwritersclub)
Twitter: [@uplbwritersclub](https://twitter.com/uplbwritersclub)

NILALAMAN

Pact Sworn in Blood

juno

Ligalig

MaKatha

Takot Ako sa Multo

wred

Uy! Si Alice Dixson!

Aplaya

Sa Lansangan

galunggong

the bridge where i'll be

randa

Why are Fruits Necessary to a Fruit-Bearing Tree?

hersapling

Alikabok

Pagaspas

Sampaguita

tofu

Iskolar sa EDSA

kala

Mga Damo sa Fpark

Andi Mayari

Sapin sa Paa

Rafflesia

Paunang Salita

Sa pagitan ng pagtatapos ng madilim na gabi at sa pagsisimula ng panibagong umaga, may liwanag na inihahatid ang buhang liwayway bago pa ang tuluyang pagsikat ng araw.

Buhang-liwayway.

Ang Buhang-liwayway ay koleksyon ng mga akda tungkol sa EDSA People Power Revolution, tinatalakay nito ang iba't ibang danas mula pa sa nakaraan hanggang sa kasalukuyan. Maituturing na isa sa pinakamadilim na parte ng kasaysayan ang pamumuno ni Marcos noong dekada '70, at ito ang katotohanang nakalakup sa mga pahina ng Buhang-liwayway. Binibigyang kahalagahan sa koleksyon na ito ang binuburang kasaysayan, at binubuhay sa mga kwento ang mga alaalang ipinasa sa kasalukuyan—isang protesta, isang pagpapalaya.

Sa buhang-liwayway, sinasalubong ang panibagong araw nang may pag-alala sa kahapon—binabati ang liwanag para sa panibagong araw.

PACT SWORN IN BLOOD

juno

A mother remembers the first time she hears her child cry.

The labor had been long, the pain torturous. Yet despite her aching bones, she cradled his **bloodsoaked** flesh. There, in their **bloodied** state, the mother and son shared their first embrace. Cries lulled into a sacred silence and allowed two hearts to beat as one.

In the wake of afterbirth, a pact is sworn in blood: to love, to protect, to serve.

A mother remembers her child's first steps.

The time for crawling had passed, and dear mother couldn't wait for her son to stand upright on his own. He stumbled and fell yet found his way back to her arms. Wide-eyed innocence and a toothy smile showed no care for **scraped** knees.

A mother remembers her child's courage.

Twelve years gone and a young man stood tall in front of his mother. Bullets through car windows and censored news shaped the boy's childhood. But mother had taught him that armed forces were meant to love, to protect, and to serve one's country.

And so, restless and furious, the child grew to hail justice for people long gone — friends of friends who had spoken their truth. Each day that passed, her child came home carrying cardboard signs and **bruised** knees like badges of honor. His eyes echoed demands that resounded with the fallen brave, outcrying enough is enough!

A mother remembers the first time her son came home late.

Two hours past curfew had left her pacing before their front door. **He never came home.**

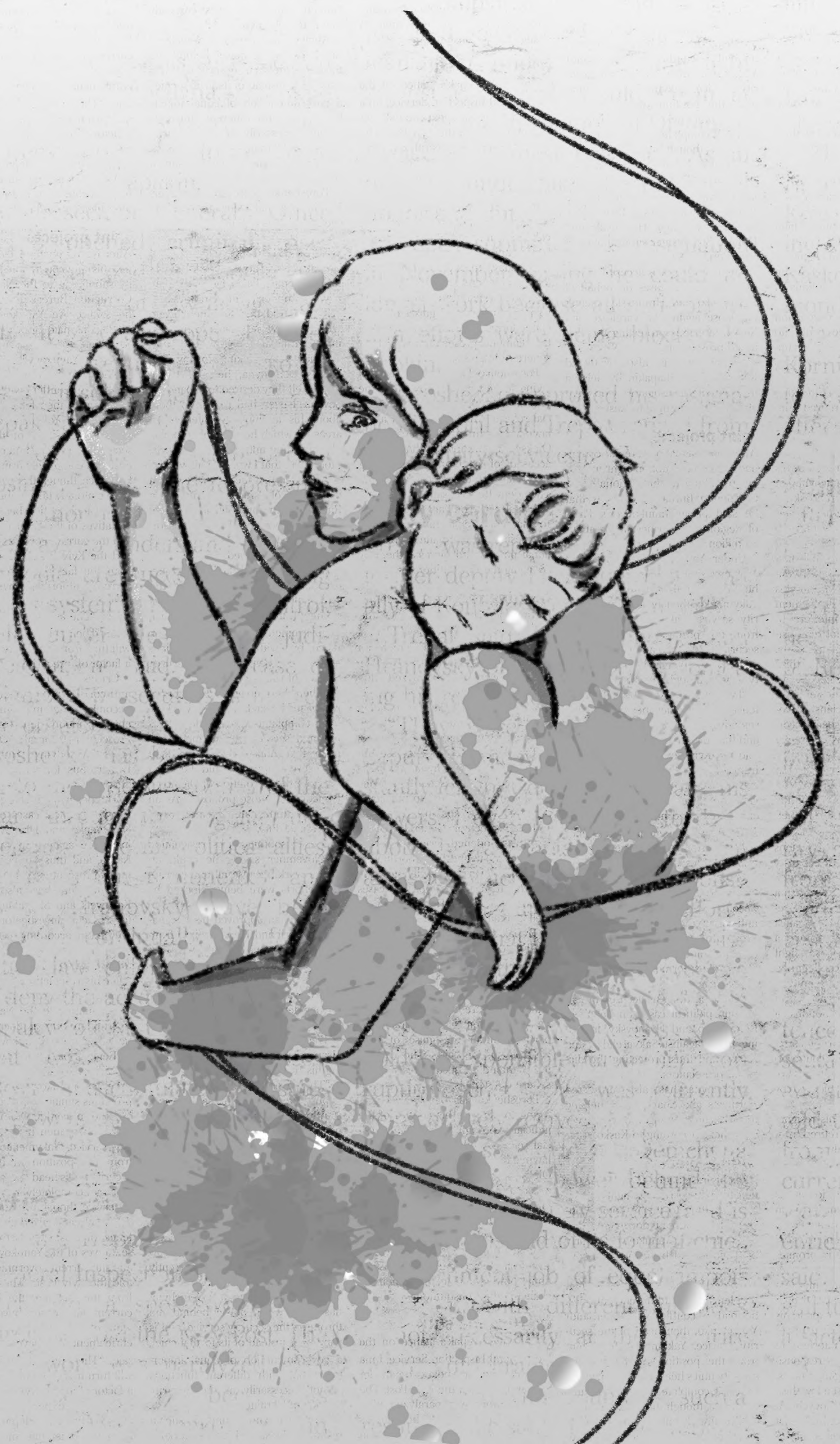
A mother remembers the amassing crowd.

In the field of bodies, she could feel the pulse of a people that beat for the dead. A fire burned in the hollow pit in her chest where she kept his memory. She marched towards a battle tank and hurled prayers like bullets towards soldiers. I pray you never have to outlive your sons.

And in the wake of a broken tyranny, a pact is sworn to never forget – remember to look back on your deliverance, let scars itch on old scraped knees.

Now, the tyrant's son stands before the masses slithering sweet nothings about golden ages and false narratives.

The children might become forgetful, but the motherland remembers.

LIGALIG

Hinihinala si Lola. Naliligalig. Bulong nang bulong at hindi mapirme sa kinauupuan. Lunok nang lunok ng tubig, ngunit iniluluwa rin ng pawis. Madaling araw na at hindi pa rin siya dinadalaw ng antok.

“Patayin mo na nga po ang ilaw, ‘La.”

“Hindi! Walang papatayin!”

Namaluktot ako at ipinagkasya ang sarili sa maliit na kumot. At... teka... Nakatulog ba ako? Kabog-dibdib akong napabalikwas. Pupungas-pungas. Susulyap-balik. Nangangapa.

“Lola?”

Tahimik at madilim ang paligid. Nang buhayin ko ang ilaw ay nanghilakbot ako. Nakatiklop ang kumot ni Lola at nakasalansan ang mga unan. Nasaan ang matanda? Napakainutil kong apo. Paano ako nakatulog gayong inaatake ng *dementia* ang aking lola?

Ngunit sa isang banda’y gusto kong sisihin si Lola. Napakakulit niya at walang pinakikinggan. Nanawa na ako sa paulit-ulit niyang kuwento na ayaw ko namang marinig. Minsan daw siyang ginalaw ng mga bisitang lalaki sa gabi. Pinagsaluhan. Si Lolo naman, bagaman pilay, ay nanlaban! Ngunit namatay, pero namatay nang pumapalag. Nang mga sumunod na gabi, nagsimula raw ang mga kababalaghan. Walang tigil sa pagtilaok ang manok. May kumakatok sa pinto, ngunit kung buksan ay wala namang tao. Hanggang sa dumalas ang mga ito, dumalang, at tuluyang nawala. Ilang linggo ring walang tulog ang aking lola. Hanggang sa dumating ang balitang patay na raw ang mga humalay kay Lola—lahat sila! Pinatay ng di-kilalang nilalang sa di-maipaliwanag na paraan. Sa paulit-ulit niyang pagkukuwento ay paulit-ulit din akong nasasaktan, nagpupuyos sa galit.

Hanggang sa... May kumakatok. Padabog. Sunod-sunod at palakas nang palakas.

“‘La? ‘Di ba sabi ko sa ‘yo—”

Nanindig ang mga balahibo ko. Hindi ang Lola ko ang nasa kabilang panig ng pintong ito. Tinig ng lalaki ang naririnig ko. Mga bisita raw. Walang matuluyan. Magpapalipas lang daw ng gabi. Naligalig ako. Hindi mapalagay, hindi mapirme.

“Hi-hindi! Walang tao rito!”

Nagsusumamo ako habang lumuluha. Hanggang sa nakaramdam ako ng kakaiba. Ayaw ko nang makiusap; gusto ko nang maunang lumaban. Umiinit ang dibdib ko na parang may apoy ang unti-unting nabubuhay. Tumatalim ang tingin ko at nagngingitngit ang ngipin... Nakagagalit!

“Apo?”

Napabalikwas ako. Sisinghap-singhap. Kinakapos sa paghinga. Balisa ang loob. Ayaw tumiwasay at ayaw magpatahan. Parang apoy, lalo mong inaapula, lalo lamang liliyab. Parang ningas na di-mawala-wala: kapag binagabag, makikita mong lalagablab. Kakalat at mantutupok, manlalamon nang buo.

Natagpuan ko na lang ang sarili na hinahagkan ni Lola. Inaalo. Hinahaplos at pinahihinahon. Para raw niyang nakita sa akin si Lolo. Sumasapi sa akin. Kantiin mo at manlalaban.

Pero ewan, hindi ko na alam. Maski sarili ko ay hindi ko nauunawaan. Nagising na lamang akong nakaramdam ako ng sobrang katapangan. Walang bakit o ano o saan, basta gusto kong lumaban.

Makatha

Takot ako sa Multo

wred

May kumakatok sa pinto—kumakalampag,
Malalakas na pagkalabog at sunod-sunod na suntok—
Tila mga kamay na desperadong pumasok.
Aking nilapitan, ang pinto'y dahan-dahang binuksan,
Ngunit tanging malamig na hangin ang dinatnan.
Nilukob ako ng takot kaya't nagtago sa kumot.

May naririnig akong mga sigaw—
may nakabibinging hinagpis at hiyaw.
Mga hikbing bumabasag sa katahimikan.
Punit na tinig, paos, matining.
Takot ako sa multo,
Ano'ng aking gagawin?

Tinakpan ang mga tenga,
Hinihiling, sila'y tumigil na.
Ngunit kahit anong diin—
Naririnig pa rin.
Nangangatog, nanginginig.
Minumulto ako ngayong gabing madilim.

“Bakit ka nagbubulag-bulagan?

Takip pa ang tenga—nagbibingi-bingihan.

Huwag kang magkubli sa kumot ng pekeng kaginhawaan.

Talaga bang lulunukin mo ang kasinungalingan

Dahil lamang takot ka sa multo ng nakaraan?”

Dinggin mo kami, sigaw ng bayan!

Hindi mo kami matatakas.

Uy! Si Alice Dixon!

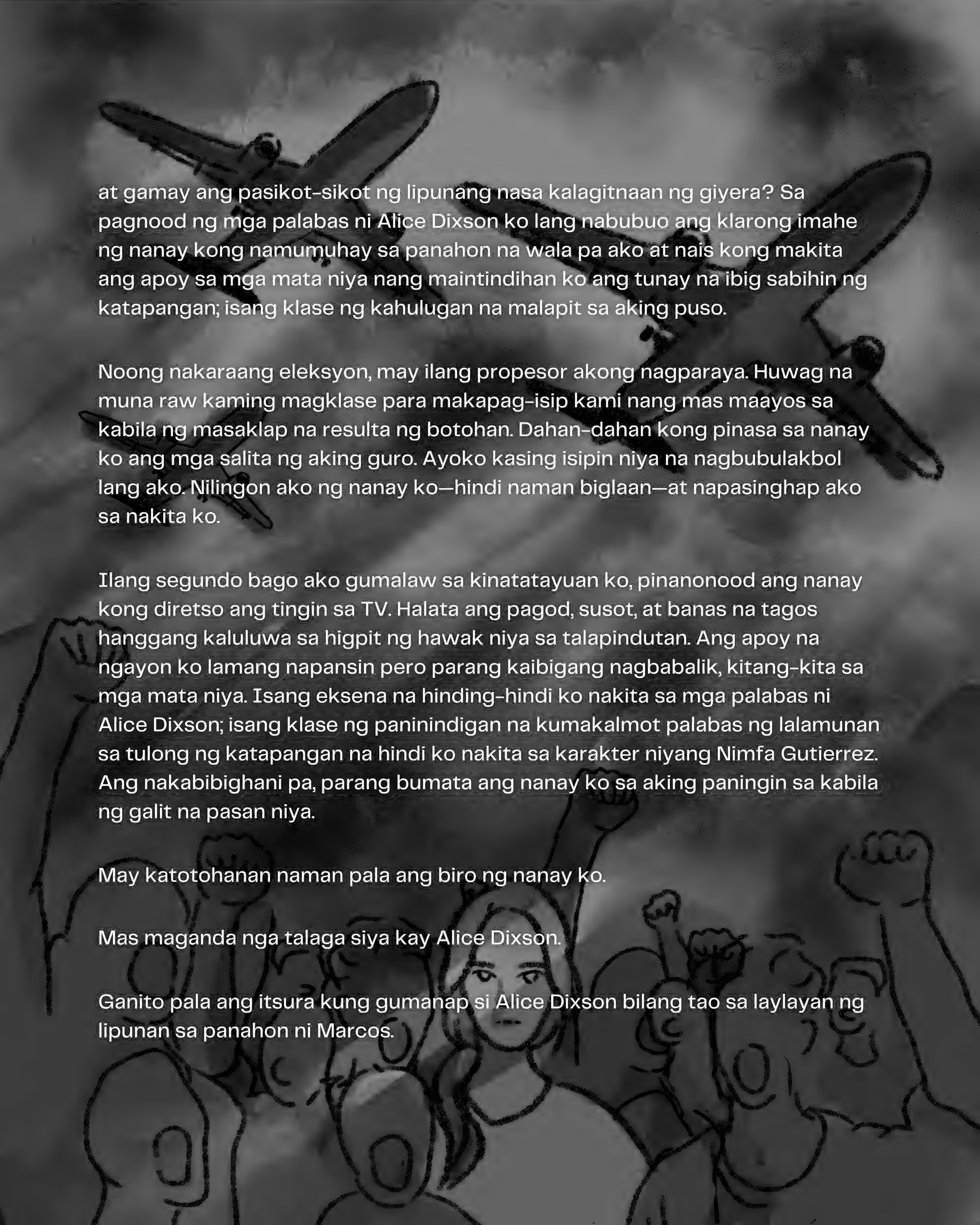
Aplaya

Ang nanay ko, nitong Disyembre 31 lang opisyal na naging senior citizen pero maraming nagsasabi na hindi raw kumukupas ang ganda niya na para bang hindi kaaya-aya ang pagtanda. Ganunpaman, hindi ko mapigilang sumang-ayon kapag sinasabi nilang maganda ang nanay ko. Palagi niyang bukambibig na sa kabataan niya, inihahalintulad siya kay Alice Dixon—maganda, maputi, at dahil hindi sapat ang isang beses, maganda ulit. Hilig niya rin gawing biro na kung alam lang daw ng iba, mas maganda pa nga siya kay Alice Dixon.

May isang palabas noon si Alice Dixon sa kabila ng iba niyang proyekto bilang artista kung saan sobra pa sa sobra ang pagkakahawig nila ng nanay ko. Sa Sa Isang Sulok ng Pangarap, may dalawang karakter na parehong ginampanan ni Alice Dixon: si Rosette Saavedra na may pagka mapanlinlang at si Nimfa Gutierrez na mabait at matututunan kung paano tumapang.

Swak na swak din na sa lahat daw ng puri na natanggap ng nanay ko, ang sabi niya sa akin ang paborito niya ay “matapang”. Narinig niya ito habang nakaharap sa tangke, kapit-bisig na nagdarasal kasama ang mga madreng namumuti ang mga kamaong binibigkas ang Aba Ginoong Maria. Pinagbawalan sila ng tatay nilang sumali sa kilusan sa EDSA noong una. Siya nalang daw ang makikibaka, siya nalang daw ang sasama sa pagmamartsa at ‘wag na silang mangialam pa. Paano mo nga naman kasi papayagang makilahok ang anak mong dalaga sa pagtitipon kung saan nandoon ang mga armadong sundalong militar, kung saan nasa kalangitan ang Strike Wing ng Philippine Air Force na sa isang salita lamang ng nakatataas ay babagsakan ka ng bomba.

May ibang palabas kaya si Alice Dixon, ‘yung gumaganap siya bilang tao sa laylayan ng lipunan sa panahon ni Marcos? May palabas ba siya kung saan ang katapangan na pinakita niya bilang si Nimfa Gutierrez ay nakadirekta sa mga nagpapalamon sa kasakiman sa lipunan o mas madali bang makita siyang gumaganap bilang mga karakter na tulad ni Rosette Saavedra na mapanlinlang

at gamay ang pasikot-sikot ng lipunang nasa kalagitnaan ng giyera? Sa pagnood ng mga palabas ni Alice Dixson ko lang nabubuo ang klarong imahe ng nanay kong namumuhay sa panahon na wala pa ako at nais kong makita ang apoy sa mga mata niya nang maintindihan ko ang tunay na ibig sabihin ng katapangan; isang klase ng kahulugan na malapit sa aking puso.

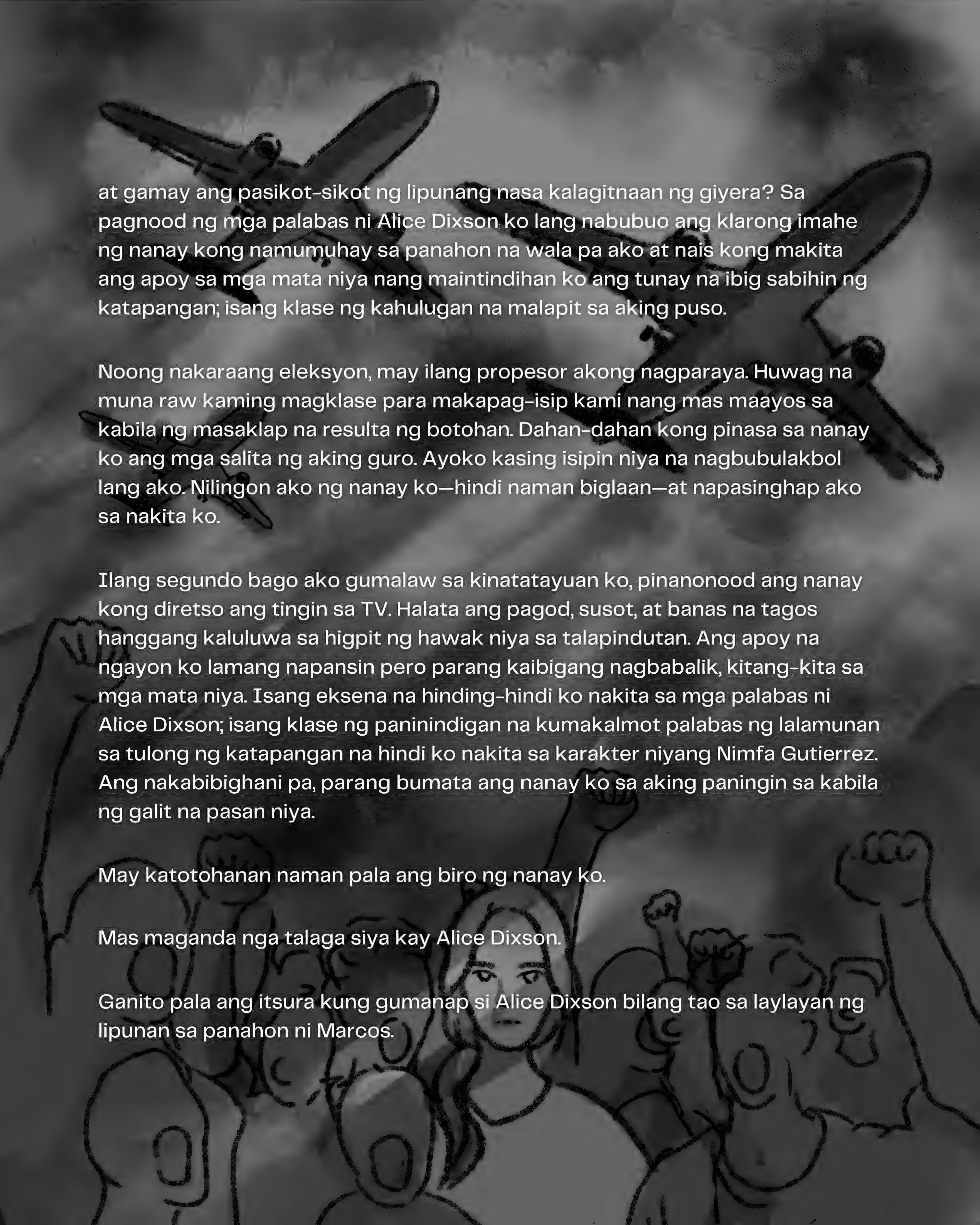
Noong nakaraang eleksyon, may ilang propesor akong nagparaya. Huwag na muna raw kaming magklase para makapag-isip kami nang mas maayos sa kabila ng masaklap na resulta ng botohan. Dahan-dahan kong pinasa sa nanay ko ang mga salita ng aking guro. Ayoko kasing isipin niya na nagbubulakbol lang ako. Nilingon ako ng nanay ko—hindi naman biglaan—at napasinghap ako sa nakita ko.

Ilang segundo bago ako gumalaw sa kinatatayuan ko, pinanonood ang nanay kong direktso ang tingin sa TV. Halata ang pagod, susot, at banas na tagos hanggang kaluluwa sa higpit ng hawak niya sa talapindutan. Ang apoy na ngayon ko lamang napansin pero parang kaibigang nagbabalik, kitang-kita sa mga mata niya. Isang eksena na hinding-hindi ko nakita sa mga palabas ni Alice Dixson; isang klase ng paninindigan na kumakalmot palabas ng lalamunan sa tulong ng katapangan na hindi ko nakita sa karakter niyang Nimfa Gutierrez. Ang nakabibighani pa, parang bumata ang nanay ko sa aking paningin sa kabila ng galit na pasan niya.

May katotohanan naman pala ang biro ng nanay ko.

Mas maganda nga talaga siya kay Alice Dixson.

Ganito pala ang itsura kung gumanap si Alice Dixson bilang tao sa laylayan ng lipunan sa panahon ni Marcos.

Sa Lansangan

Ni galunggong

Narinig mo ba ang martsa ng milyon?
Sa kalsada ay lumakad ang mga sugo—
Ang paglaya sa rehimeng madugo
ay pagmulat ng makabagong henerasyon.

Mga estudyante, manggagawa, madre, at pari,
Sama-samang pinabagsak ang naghaharing-uri,
Paalalang ang masa ay may kakayahan
na ibalik sa tao ang kapangyarihan.

Ngunit nag-iba ang ihip ng hangin,
Naging mausok ang dating malinaw na hangarin,
Ang kwento ng kalyeng nagpalaya,
Natabunan ng pangungutya.

Sa nasyon na patuloy na kumakalas,
Ang siyudad ng kamalayan ay laging mag-aaklas,
Sa bayan ng katapangan at karangalan,

Ang
kalayaan
ay
magpapatuloy
sa lansangan.

the bridge where i'll be

randa

i am running and running with no end in sight
no time to wonder what became of those that came first
while trailing behind are the echoing howls
hunting those who oppose,
and all who remember.

in my eye line appears a bridge; swaying violently in the wind
its floors are worn out, a testament to those who've passed through
the times haven't been kind, pits dug around its footing
from the wolves desperate to unearth it
but it remains rooted on the ground.

on the far end are faces, though i do not recognize most
their hands beckon me, "come here, come here"
but the river below is tainted scarlet, angry
and so i stay where i can bite my tongue to safety
after all, i am alive. i breathe the terror in.

but when the calling grow louder, the howling gets nearer
when the streets begin to fill with clamor,
where else would you go? where would you rather suffer?
one step slowly taken towards the bridge.
towards where i am needed; to where i'll be free.

Why are Fruits Necessary to a Fruit-Bearing Tree?

hersapling

A seed of Katmon was buried beneath the soil—engulfed by darkness. However, it wanted to grow and escape the massive weight that held it still. And to break free, it does not simply reach for the light; it pushes against the dirt, letting its roots anchor deep to stand and rise toward the sun. Then, it will bear fruit that will be picked in due time.

During the era of Martial Law, the land of turmoil was heavy. Gallons of blood watered the seed of progression as the struggle for freedom fertilized the seedling. The way Filipinos pushed the tanks pulled their morale upwards, while the nuns prayed to hear the angels sing for liberty. These stories of the oppressed spread like falling leaves, settling on the ground, feeding the roots that gave rise to the trunk of EDSA People Power.

In recent times, the fruits have bloomed. The new generation of revolutionaries. Some are already ripened with their sharp taste of resolve. Some are still in the process. However, the wood is currently threatened with endangerment, often cut down for timber. Soon, it may be forgotten. Just like how our history is forcefully erased.

But even when it falls to an axe, it does not truly disappear. Sometimes, it turns into papers and into pencils. And maybe that is why some cultural revolutionaries write. To carve its memory onto pages before they, too, are burned.

And its fruits are not merely an epilogue but a sequel of a needed continuance. For as long as they remain, so does history.

Alikabok

Pagaspas

Hindi kapansin-pansin

Nariyan lamang sa sulok-sulok:
sa mga sabungan o hindi kaya naman
sa librong hindi na nahawakan pa
at niluma ng panahon

Kung minsa'y pinapagpag mawala lamang sa paningin
Kadalasan nama'y pumapaimbabaw sa ihip ng hangin
Naghihintay kung sino ang padadamahin
ng sakit at kirot

Niluma ng panahon ngunit dala pa rin sa ngayon

Inaapakan ng mga mandarambong,

Pinapagpag ng mansasabong—

Ang dilaw daw ay kanilang kalaban
habang ang pula ay kaisa ng bayan

Inaalis ang paglaban ng masang Pilipino sa kasaysayan

Binibigyang wangis bilang halimaw sa lipunan

Ganito bigyan wangis ang lumabang mamamayan

Bakas ng kahapon, alintana ngayon
Nakapupuwing; Ramdam ng buong pagkatao
Dapat ramdam ng bawat Pilipino
ang presensiya ng makasaysayang demokrasya
kahit saang sulok ng lipunan

Ang inaalikabok na kasaysayan
subukan mong hawakan, ika'y masasaktan
Hindi lang dahil sa sakit at kirot na dala ng kwento
ngunit dahil sa unti-unting pagbura rito
gaya ng hindi paggunita
sa anibersaryo ngayong ika-25 ng Pebrero

Sampaguita Tofu

Ang ganda ng sampaguita.

Ang malambot nitong bulaklak,
at maliit nitong itsura
ay pinagtibay sa pagsasama-sama.
Madalas makita ito sa gilid ng simbahan,
inilalako kung saan-saan.
Kaya ang bawat talulot ay nagkaroon ng
dungis mula sa paggawa,
alikabok mula sa kalsada,
pawis sa kamay na humahawak nito.
Kapag humaplos ang tubig na binuhos
sa kwintas na bulaklak
ang bawat patak mula sa talulot,
ay may halimuyak na bumabalot sa kalsada.

Sumasabay ako sa daloy ng sasakyan,
nalulunod sa tunog ng busina at sigawan
nang may umagaw sa aking pansin—
munting mga kamay,
pasan ang isa pang buhay.
Sa butas na damit na suot ng paslit,
at sa buto't balat nitong katawan.
May panginginig na nararamdaman.
Ang mga daliring mahigpit ang kapit sa
sampaguita,
mga paa na paso sa mainit na aspalto.
Dala ang pag-asa na sa halimuyak ng
sampaguita,
ay may maihahain sa mesa.
“Bili na po kayo, pangkain lang.”

Narinig ko ang kanyang boses,
may marahang tapik sa aking braso.

Narinig,

Nakita,

Naramdaman—

sa kanyang kamay, hindi lang sampaguita ang nilalako,
kundi binebenta din ang awa.

Ngunit sa singkwenta pesos na nasa bulsa ko,
hinawakan nang buong-buo.

Ano ba ang dapat kong gawin?

Ibinaling niya ang atensyon sa iba,
kasabay ng aking pag-aalinlangan,
ay ang kampana ng simbahan.

Tapos na ang misa.

Tapos na ang araw.

Pero kahit saan ako magtungo, nakasunod sa akin
ang kanilang mga mata.

Na para bang alam nila na
ako'y nakuha sa halimuyak ng sampaguita.

Sa pagtilaok ng manok,
bagong araw ang sumalubong.

Narito pa rin ang mahina, pero mabigat na boses—

Na parang pasan ko sa balikat ang mga bata.

Hindi ko sila kinalimutan.

Hindi ko nakalimutan ang sampaguita—

sa dami ng bulaklak sa daan, ito ang tumatak.

Maliit man at pangkaraniwan.

Puti at payak.

Nanguna ang matamis na amoy sa paligid.

Kahit may halo-halong usok at alikabok.

Ito ay may

isang hulma, isang tinig

pinag-isa ng tali—

parang isang panata.

Kapit-bisig.

Maganda.

‘Wag natin ialay sa maling paniniwala
ang bulaklak na inilako ng bata.

Kaya sa parehong lugar,

parehong pangyayari,

Ako naman ngayon ang tumapik sa bata,
dahil ang ganda ng sampaguita.

Iskolar sa EDSA

kala

nalalapit na ang katapusan ng buwan—

ika-25 na ng Pebrero sa susunod na linggo.

gipit na ang mga iskolar ng bayan,

iisipin pa ang mga klaseng hindi kanselado

pero ang pagluluksa at pag alaala ay hindi magpapapigil.

ang katotohanan ay sa tao, hindi ito pasisiil.

araw-araw pa ring magtitiis sa traffic sa Junction

dala ang onseng baryang sakto lang na pamasahe sa dyip.

walang tuition sa UP pero hindi totoong libre ang edukasyon—

saksi ang walang laman na tiyan at mga sulok ng paupahang masikip.

mahal ang mangarap at ang bayad ay pagtitiis,

ngunit hindi ko ipagbibili ang pusong kaisa ng masa sa pagtangis.

marami pa ring mga bata ang nanlilimos sa Vega,

may estudyante, magtataho, tsuper, at manggagawang

kumakayod sa tabi-tabi,

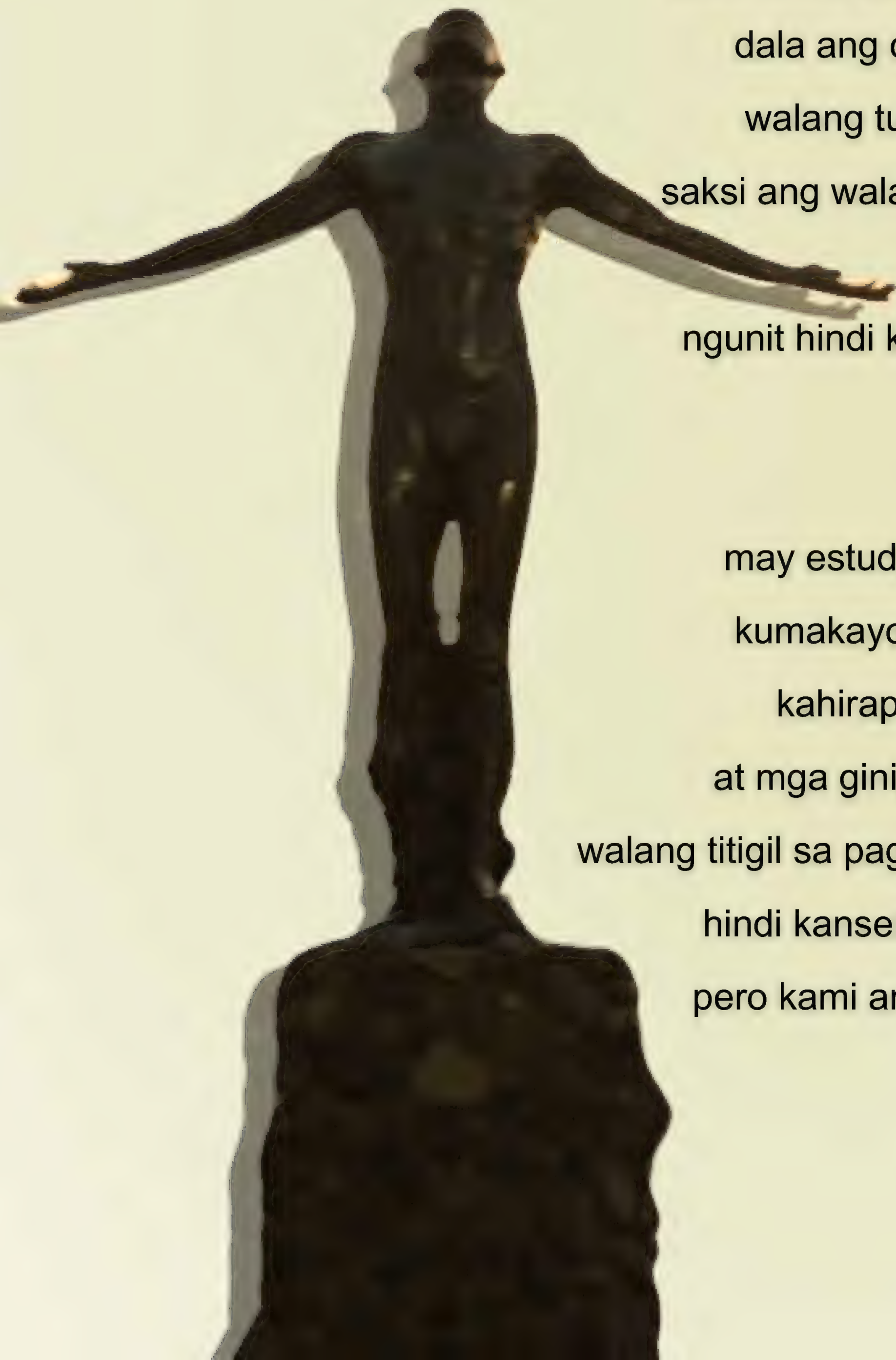
kahirapan ang ikinukubli sa rami ng sasakyan

at mga ginigibang gusali sa pinapalawak na kalsada,

walang titigil sa pagsisilbi lalo't Marcos at Duterte sa pwesto ay nananatili.

hindi kanselado ang klase sa susunod na linggo

pero kami ang mamayang sa lansangan didiretso.

Mga Damo sa Fpark

Andi Mayari

Natatapakan ng mga kahit anong yapak,
Nasaksihan na ng ilang henerasyon.
Nakailang Febfair, nakailang pagtatanghal
Tumubo, nailibing sa putik, at nabuhay
Nakailang Miyerkules, nakailang Sabado
Mula pa noong panahon ng Martial Law,
Ngayon ko lang napagtanto,
Ang daming palang damo sa Fpark!

'Wari ko naman, maraming damong namatay na d'yan.
Ngunit sa pagpalit ng henerasyon, ang pagkabuhay ay ang minsang
pagkamatay.
Sa bawat damong nawawala ay s'ya namang paglabas ng mga putik—
Mga putik sa anyong bumabahid ng dumi sa mga damit at sapatos,
Minsan 'di maisasalba, hindi na malilinis kahit sa paulit-ulit na pagkusot.
Sa mga panahon na ang mga putik ay umiibabaw,
'Wari ko'y may mga taong naghihintay sa mga bagong damong uusbong.

Lagi't lagi naman may mga umusbong damo mula sa ilalim ng lupa,
Naniniwala akong marami pang nakatagong ugat—
mabuhuhay, makikinig, at mananatili,
Pupukaw at papasan ng mga bagong katawang titindig.
Marahil, dapat nga akong humiga at damhin ang mga damo.
Hihiga ako, sapagkat, ang pagdama ay sasapat lamang sa paglubog.

Sapin sa Paa

Rafflesia

umiyak ang langit sa bigat ng problema ng bayan na hindi na kayang bitbitin ng mga ulap. sinalo ng kalupaan ang mga luha hanggang sa pati ang mga damo ay nakiisa sa kalungkutan. pagkaraa'y naging putik ang patag na daan kung saan iniraos ang pagbigwas ng mga panawagang idinaluyong natin kahapon. sa bawat tapak ay lumulubog ang mga sapatos, parang anyaya na makiisa ang mga yapak sa kalumbayan ng kalikasan.

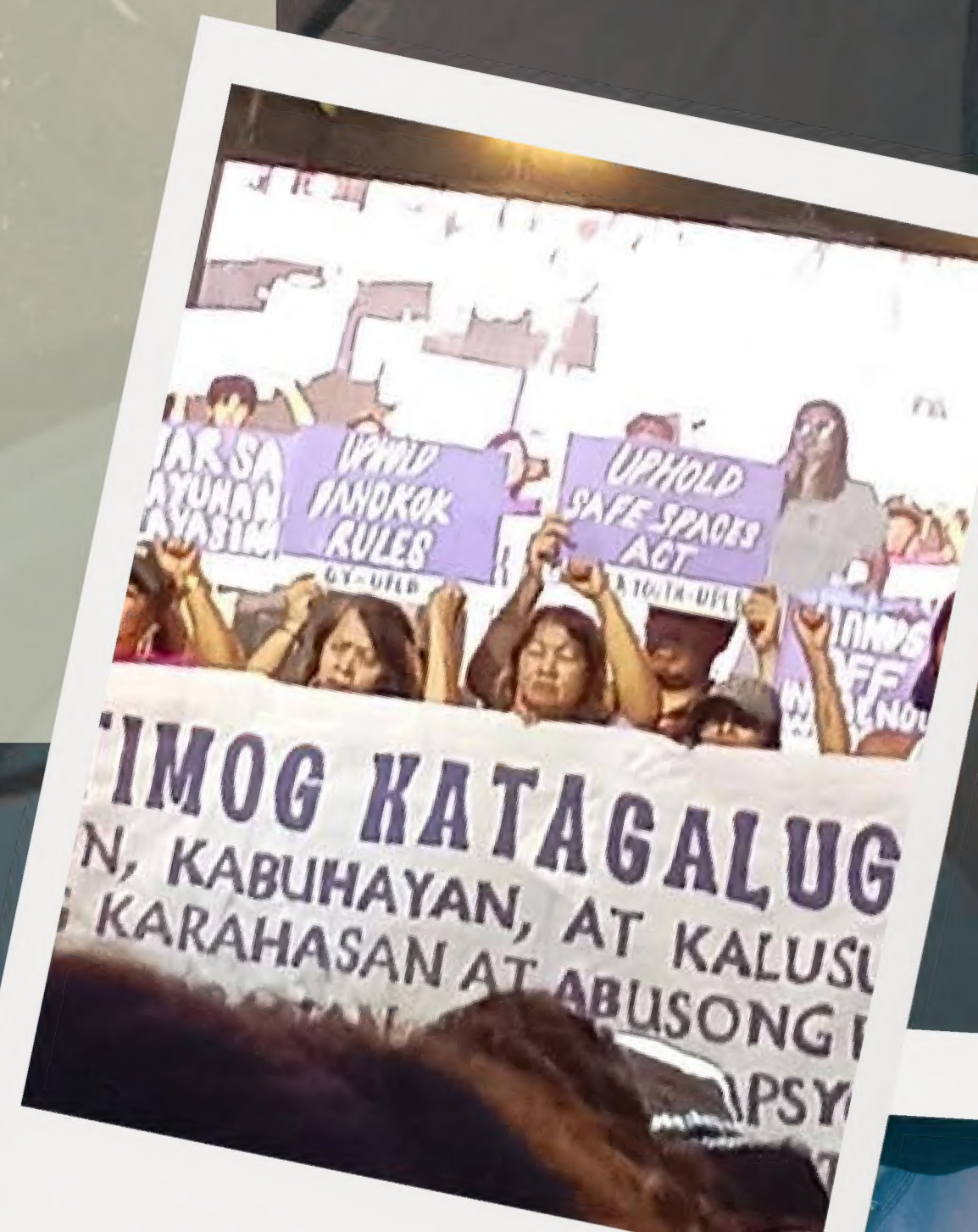
madaling araw nang natapos ay tinitigan ko ang sapatos kong nilamon ng putik ng Freedom Park at bagamat hindi na kasingkintab gaya ng naaalala kong itsura nito sa tindahan, tila sa mga oras na iyon ito naging pinakamakinang.

pinagmasdan ko ito at tinitigan ako pabalik ng mga matang sa kabila ng pagod ay may galak na naisakatuparan ang unang araw ng protesta. doon ay may pagpapaalala na marami nang paa ang lumakad sa lansangan ng bayan magmula pa noong dekada '70—ang iba ay nakabota na may parehong dungis dala ng maghapon pagtatanim ng palay para mayroon akong makain. ang iba ay may amoy ng gasolina't usok na nagbaba sa aking destinasyon noong nagsabi ako ng “para”. ang iba ay nakapormal, kapares ng uniporme nilang suot noong turuan nila ako ng “abakada”. mayroong iba na napaso na lamang sa init o nadumihan ng kalat ang balat sapagkat walang suot ang mga talampakan nila.

ipinaalala nito sa akin na noong araw ay nagawang tapakan kahit papaano ng mga mamamayang walang maisapin sa kanilang paa ang magagarbong sapatos ng naghaharing tiranya.

kaya't hanggang ngayon ay may bakas, tila nakahulma sa kalsada na noo'y nilakaran nila, at nang umapak din ako rito ay sakto lamang ang sukat sa aking mga paa. dahil kung sasapi sa kasalukuyan ang diwa ng pakikibaka, naroon iyon sa anyo ng mga sapatos na inilalakad namin papunta sa susunod na klase, dito sa unibersidad na araw-araw na paalala na kami ay pinapatalino ng mga gusaling pinundaran ng masa. naroon iyon sa bawat paglubog ng mga sapin natin sa paa sa limang araw (at higit pa) na pagbigwas upang isulong ang tunay na kahulugan ng demokrasya.

at baka sa susunod na pagluha ng langit ay bunsod na lamang ng tuwa, sisilip na ang araw sa pagitan ng kaunting ambon. matutuyo na ang Freedom Park. magiging patag na ulit ang daan na dati'y putik sa masalimuot nating kahapon.

Sa ika-39 na anibersaryo ng EDSA People Power Revolution ay siyang paglabas ng 12 kwento na bumabalikwas sa polisiya ng kasalukuyang administrasyon tungkol sa paggunita sa kasaysayan ng paglaban ng mamamayang Pilipino at ng makapangyarihang demokrasya na kanilang hawak.

Hawak bisig kaisa ng 12 kwento at sa mga susunod na akdang sisibol sa paglaum ng panahon. Magpalakas. Lumaban. Huwag makalimot. Ang kasaysayan ay nakaguhit na sa iyong palad---hindi mabubura hanggang mabawian ng buhay pa.

Ang UPLB Writers' Club ay isang sosyokultural na organisasyong binubuo ng mga baguhang manunulat. Itinatag noong 1970s, ang organisasyon ay patuloy na kumikilos upang magsulng ng malay at makabuluhang akdang pampanitikan sa loob at labas ng pamantasan.

